

adatoknak helyes megoldásához. Nagy segítséget kapott az erdőrendezés a felső vezetés részéről. Több főigazgatói utasítás szabályozta az erdőrendezés kapcsolatát az erdőgazdaságokkal. Kötelezővé tette, hogy a terepi munkák során az erdőgazdaságok illetékes elődői a feldolgozás alatt álló erdőterület nagyságától függően — 500 hektáronként legalább egy napot — töltsenek együtt az erdőrendezés külső munkáit végző dolgozókkal, hogy a felmerült problémákat a helyszínen legyen módjuk megoldani. A munkát végző erdőrendezők maguk is igyekeztek a kapcsolatot felvenni az erdőgazdaságokkal és erdészetekkel, meg kell azonban őszintén mondani, hogy a jövőben az erdőgazdaságoknak és erdészeteknek több időt kell szakítaniuk arra, hogy minden feldolgozás alatt álló erdőterületre kijussanak és az erdőrendezés dolgozóival kapcsolatban legyenek, mert ezt nagy elfoglaltságukra való hivatkozással több esetben nem tudták megvalósítani.

Az erdőrendezés dolgozói közt kiszélesült és állandóvá vált a munkaversenymozgalom, több újítás, ésszerűsítés, jobb munkamódszerek bevezetése segítette elő a végzett munka megjavítását. Egyes dolgozóink jó munkáját ismerte el a felső vezetés akkor, amidőn a múlt évben az „Erdőgazdaság kiváló dolgozója” címmel tüntette ki az Intézet és a kirendeltségek több műszaki dolgozóját.

Az Országos Erdészeti Főigazgatóság létrehozásával egyidőben a Főigazgatóságon belül az erdőrendezés is külön főosztályt kapott.

Az erdőrendezés hivatott arra, hogy az erdőgazdaság fejlesztését szabályozó 1040/1954. számú M. T. határozat megvalósítását biztosítsa. Ma a főosztály, az Intézet és valamennyi kirendeltség minden dolgozója erre a munkára összpontosítja minden tevékenységét. Eddigi munkájuk eredményeként *az állami tulajdonban és üzemi kezelésben lévő erdők kb. 70%-áról áll rendelkezésre jóváhagyott, érvényben lévő (50%-ban 5 éves, 20%-ban 10 éves érvénnyel), 10%-áról jóváhagyott ideiglenes üzemterv, 20%-áról pedig 1955—56. években fog elkészülni a végleges üzemterv.*

A múlt év augusztus havában új szervezet — az erdőrendezési felügyelők szervezete létesült. E szervezet hivatott az üzemtervezés ellenőrzésére. Az állandó és szoros kapcsolat, mely a főosztály, az Intézet és a kirendeltségek között az erdőrendezési felügyelők révén fennáll, kétségtelenül egyik biztosítéka lesz a fejlesztési határozat megvalósításának.

Az erdőrendezés munkájának további javítását célozza az ez év tavaszán az erdőrendezés mintegy 30 dolgozója számára Sopronban, az Erdómérnöki Főiskolán rendezett háromhetes szakmai továbbképző tanfolyam.

Az elért eredmények mellett további feladat a végzett munkát minőségi, szakszerűségi szempontból állandóan javítani a központi ellenőrzési rendszer egységesítésével, a munkát végző dolgozók fokozottabb megsegítésével, a legjobb munkaszervezés, korszerű munkamódszerek alkalmazásával és a kifogástalan műszaki felszerelés biztosításával, valamint a dolgozók állandó szakmai és politikai nevelésével, ugyanakkor a végzendő munkát az önköltségcsökkentés vonatkozásában is behatóan továbbfejlesztteni. Nélkülözi még az erdőrendezés a korszerű, hazai viszonyainknak megfelelő fatömegtáblákat és egyes fafajokra vonatkozó fatermelési táblákat, amelyek elkészítése az Erdészeti Tudományos Intézet feladata.

Összefoglalva: a felszabadulás óta eltelt tíz év alatt az erdőrendezés munkájában nagy fejlődés történt, jó eredmények születtek, s továbbra is arra törekszünk, hogy az erdőrendezés a reábizott felelősségteljes munka egyre jobb elvégzésével elősegítse hazánkban a szocializmus építését.

Az erdőgazdasági bérezés fejlődése

D E R S I G Y U L A

Az erdőfejlesztési határozat és az erdészet új szervezeti formája ráirányították a figyelmet a bérek alakulására, a normák fejlődésére és általában a munkaügyi kérdésekre. Az ebből folyó feladatok megoldása küszöbén a helyes intézkedések megtétele érdekében szükséges visszapillantani az eddig megtett útra. Az elmúlt évek bérügyi intézkedéseit elemezve kell vizsgálnunk, hogy az eddigi helyes intézkedéseket továbbfejleszthessük, a helytelen vagy túlhaladottakat megfelelőbbekkel válthassuk fel.

Az 1946 évi földművelésügyi miniszteri rendelet, amely a felszabadulást követő évek első olyan intézkedése, amely az erdőgazdasági munkások bérezését általános

érvénnyel szabályozza, a férfi munkásokat még három osztályba sorolja és a női, valamint a fiatalok munkásokat pedig az előbbiekhöz képest lényegesen alacsonyabban bérezi. A munkaidőt a napkeltéhez, illetőleg a napnyugtához köti. A fejlődést az 1947. évi első erdőgazdasági szakmai kollektív szerződés jelentette. Ez átfogóan, kétoldali szerződés formájában szabályozta a munkások jogait és kötelességeit, valamint általában a munkaviszonyt, a béreket és normákat. Megszüntette a férfi és női munkás közti különbséget, de még mindig nem vette eléggé figyelembe a szakképzettséget, s a munkásokat korosztályokra csoportosítva bérezte.

Az első munkanormákat 1946-ban állapítottuk meg és ezek, valamint az évente megjelenő új munkanormák 1948-ig csupán becslésen alapultak. A norma és a bér között alig volt összefüggés. Így az elvégzett munka időtartamától és az ahhoz szükséges szakképzettségtől független az előírt teljesítmény. Pl. 1946-ban a keménydorong és a lány vékony dorong becslésen alapuló időnormája egyformán napi 2,3 normál ürméter, egységbére azonban az előbbieknél 3,30—3,50 Ft, az utóbbinál 2,30—2,50 Ft. Azaz, ha a dolgozó keménydorongot termelt 100 százalékos normateljesítés esetén óránként 98 fillért, ha pedig lány vékonydorongot termelt 69 fillért keresett. Ezekben az időkben egyes erdőgazdasági munkákra progresszív bérezés volt megállapítva. A becsült normán felüli teljesítés esetén az egységbéreket bizonyos százalékkal emeltük. Ez a progresszió 1946—47-ben 40 százalékgig, majd 1948-ban már csak 15 százalékgig terjedt. A progresszív bérezést 1949-től kezdve megszüntettük. A progresszív bérezés megszüntetése abból a felismerésből következett, hogy a fakitermelési munkáknál a napi teljesítmény megállapítása, valamint a progresszív bér elszámolása nehézkes volt.

Az 1946 évi normákban a befolyásoló körülményeket még nem vettük kellőképpen figyelembe és csak a nyári fakitermelések és a gyérítési munkálatok eltérőségét ismertük el 10 százalékos bérredukció, illetve 15 százalékos bérpótlék formájában. Az 1947. évi kollektív szerződés 20 százalékos pótlékot állapít meg a 30 százaléknál meredekebb területeken történő fakitermelésre. 5 km-nél nagyobb távolság esetén a munkabér 5 százalékát kapták távolsági pótlékként a munkások.

Az 1946—48. években a bérügyi rendelkezések megengedik a gyökértuskó és a gallyfa részes alapon való termelését is, általában feles alapon.

1947-ben már fokozottabb mértékben érvényesült a dolgozókról való gondoskodás. A társadalombiztosítás általánossá vált. Bevezettük a családi pótlékot. Fizetett szabadságra jogosultak, akik 6 hónapnál hosszabb időn át dolgoznak. Lehetőséget adtunk a dolgozóknak meghatározott faanyag kitermelése után kedvezményes áru tűzifa vásárlására.

Az 1948-ban kiadott normák a korábbiakhoz képest lényeges fejlődést mutatnak. Figyelembe vették a kat. holdanként végásra kerülő fatömeget és ennek megfelelően négy kategóriát tartalmaztak. Minden kategóriában más-más a „normaegység” előírás. A normaegység átszámítási kulcs volt, amellyel az összes választékokat közös alapra hoztuk. Döntő változást a normák tekintetében az 1949. év hozott. Ekor vezettük be az első időmérésen alapuló normákat. Bár ezek a normák a megállapítás alapjául szolgáló időmérések hiányossága miatt nem voltak szakszerűek, mégis azért, hogy az egységbérek most már a normán alapultak, továbbá, hogy a befolyásoló körülményeket szorzótényezőző rendszer formájában rendszeresen figyelembe vettük, a normák fejlődését évekre előre megalapozták. Ezzel egyidejűleg az új kollektív szerződés a szakszerűség és a munka nehézsége szempontjából állapította meg az alapbéreket.

Az 1949. évi kollektív szerződés két területi bércsoportot állított fel, amelyen belül 1—22 bérosztály tartalmazta a munkások, 23—56 bérosztály az alkalmazottak órabérét, illetőleg havi bérét. Ez a bérrendszer termelési ágazonként más és más órabérrel díjazta a munkásokat és pedig a szakképzettség és minőségileg kiváló munkának magasabb értékelése, valamint a végzett munkának a termelésben elfoglalt fontossága szerint.

Az erdőgazdasági alkalmazottakra vonatkozóan ez volt az első kollektív szerződés. A kollektív szerződés a bértételeket az iparral egy szinten állapította meg.

A következő évben az akkori bérpolitikának megfelelően meglehetősen elaprózott méretek és műveletek szerint tagoltuk a normákat, amely a bérelszámolás munkáját megnehezítette. Ettől az időtől kezdve minden normát időnorma (perc/egység) formájában adtuk meg, szemben az eddigi teljesítménynormákkal (mennyiség/időegység). Ez évben a fakitermelési normákon kívül fagyártmánykészítésre, rakodásra és csemetekerti munkákra is adtunk normát.

Jelentős változást eredményezett a kollektív szerződés 1951. évi kiegészítése. Az eddigi 22 bérosztályba sorolt munkákat az erdőgazdasági bértarifa 8 kategóriába sorolta. Külön tarifa volt a teljesítménybéres és az időbéres alapórabérekre. A teljesítménybéres alapórabér 16—30 százalékkal volt magasabb az időbéres alapórabérnél és ezáltal is ösztönözte a dolgozókat, hogy a munkákat teljesítménybérben végezzék. A VIII. kategória az I. kategóriánál teljesítménybérnél 2,7-szer, időbérnél 2,4-szer volt magasabb.

A kiadott fakitermelési országos normaalapokkal egyidejűleg a bérelszámolást egyszerűsítettük.

1951. december 2-án az erdőgazdasági munkások bérszintjét — az általános ár-és bérrendezés során — 15 százalékkal emelték. Ez 6 százalékkal kisebb mértékű volt az ipari béremelésnél, tekintettel arra, hogy ezt a területet (mezőgazdaság) az áremelés nem érintette annyira, illetve a természetbeni járandóságok azt ellensúlyozták.

Az 1950. évi átszervezéskor az új szervezeti struktúrának megfelelő fizetéseket állapítottunk meg az alkalmazottak részére. Ez alkalommal a havidíjakat emeltük, kivéve azokat a munkaköröket, ahol jelentős feladatkör szűkítés volt. Előfordultak kategória csökkentések is, pl. ha a volt NV. igazgatóból erdőgazdasági igazgató lett.

Az alkalmazottaknál, és kisebb mértékben a munkásoknál, *prémiumrendszert először az 1951. évben vezettünk be.* Ez a prémiumrendszer még egészen kezdetleges volt. A dolgozók előtti ismertetésre, hiányosságai bírálására nem helyeztek súlyt s így a dolgozók munkájának megjavítását, a termelés elősegítését alig szolgálta.

A következő évben bérügyi intézkedést, legalább is számottevőt, nem adtunk ki. Jelentős változást eredményezett az 1953. év nyara az alkalmazottak, különösen a műszaki dolgozók fizetésében. Ekkor ugyanis a műszaki dolgozók fizetését lényegesen emeltük.

Ez év őszén a munkások bérezésénél a fontosabb munkákat feljebb soroltuk. a gépi munkákat előnyösebb bérezéshez kötöttük, az általános tarifaemelés jelentős béremelkedést eredményezett. Ezek az intézkedések kimutatható javulást nem hoztak a termelékenység emelkedése tekintetében, azonban a kitűzött célt — a belső befeszültségek enyhítését — jól szolgálták.

Az 1953—54. évben normarendszerünk tovább bővült és jelenleg 11 füzetben gyakorlatilag valamennyi munkára tartalmaz normát.

Az elmúlt hónapokban a fakitermelési normákat tovább egyszerűsítettük és ezzel megkönnyítettük a bérelszámolást.

A munkabéreket, különösen a munkásoknál, de az alkalmazottaknál is, komoly szociális juttatások egészítik ki. Ezek — a társadalombiztosítás, fizetett szabadság, fizetett munkaszüneti nap, az üdültetés, a munkaruha juttatás, a jóléti és kulturális juttatások, a szociális beruházások, a segélyek, a természetbeni juttatások stb. — *mintegy 33 százalékkal emelik a munkások és ennél valamivel kisebb százalékkal az alkalmazottak pénzbeni keresetét.*

Az alkalmazottaknál az 1954. év elején végrehajtott újabb bérrendezés és az elmúlt hetekben a könyvelési, pénzügyi dolgozók besorolásával kapcsolatban kiadott rendelkezés megnyugtató módon, a könnyűipari, élelmiszeripari szinteknek megfelelően rendezte a fizetéseket.

Összefoglalva az elmúlt 10 év bérügyi intézkedéseit megállapíthatjuk, hogy a felszabadulást követő első évek tapogatózó lépései után az erdőgazdasági bérezési rendszert a Munka Törvénykönyve 58—74. §-ai előírásainak megfelelően kialakítottuk úgy, hogy az a szocializmus építését szolgálja.

Mind fejlettebb módszerekkel normalizáltuk a legfontosabb erdőgazdasági munkákat és ezzel többek között segítettük a tervezést és az üzemszervezést. Az úgyszólván valamennyi vonatkozási alapot figyelembe vevő időmérésekből kialakított és erősen tagolt országos normaalapjaink lehetőséget adnak a legpontosabb helyi norma megállapítására, a legrészletesebb tagolásnak megfelelően, ugyanakkor nem zárják ki a logikus összevonások szerinti egyszerűsítéseket sem.

A munkabesorolásokkal kialakítottuk az egyes erdőgazdasági munkák között a kellő feszültséget és így biztosítottuk a szakképzettebb és nehezebb munkáért a magasabb kereset elérésének lehetőségét.

A munkásbérezés fentiek szerinti kifinomult rendszere általában elősegítette a termelést, mert a munkások megértették „a végzett munka mennyisége és minőségének megfelelő díjazás” szocialista elv érvényesítését, sőt legtöbbször maguk is

felhívták a műszaki dolgozók figyelmét arra, ha több vagy kevesebb szakképzettséget igénylő munka, illetve nehezebb vagy könnyebb körülmények között különbséget kellett tenni a bérben.

Ezzel szemben sokszor, főleg az indokolatlan pontosságra való törekvés során, a darabbérek túlzott alkalmazása, a munkavezető és bérelszámoló erdész munkáját — különösen az adminisztrációval — megnegyeztette, a munkások részére áttekinthetlenné tette, amiáltal a bérezés nagyon sokat veszített a teljesítés fokozására ösztönző hatásából. Ez utóbbin a bérezés fokozatos egyszerűsítésével igyekeztünk segíteni.

A munkanormák tökéletesítésével s az ötéves tervidőszak alatt kiadott különböző bérügyi intézkedések hatásaként (besorolások rendszere, szerfapótlék stb.) a *munka termelékenysége emelkedett*. A fagyártmánytermelésben 2 százalék, a rako-dási munkáknál 32 százalék és az erdősítésnél 18 százalékos az emelkedés. A faki-termelésben kimutatható emelkedés nincs, azonban az a körülmény, hogy a mutatószámok nem romlanak, relatív javulást igazol, tekintettel arra, hogy évről évre nehezebb körülmények között, rosszabb faállományokat termelünk ki.

Végig tekintve a megtett úton, szükséges, hogy röviden megnézzük, milyen intézkedések kell tennünk, hogy bérrendszerünk a népgazdaság további megerősítése és a dolgozók életszínvonalának emelkedése érdekében helyes irányban ösztönözze a munkavállalókat. Beható vizsgálat alá kell venni mindenekelőtt azt, hogy milyen intézkedésekkel tudjuk munkaügyi téren is elősegíteni a termelékenység emelkedését és az önköltségsökkentését s ennek eredményeképpen a munkások életszínvonalát emelni.

Meg kell vizsgálnunk a minőségi munka kérdését és ennek fokozására megfelelő bérügyi intézkedéseket kell tennünk. Idetartoznak azok a tennivalók, amelyekkel *az eddiginél nagyobb takarékoskodást kell érvényesíteni a fakitermelésben, darabolásban, feldolgozásban (jobb faanyagkihozatal), amelyekkel megszüntetjük a gallyfával, a dolgozóknak juttatott egyéb termékekkel való visszaéléseket, megszüntetjük a bérezés, a munkavégzés területén elterjedt fegyelemsértéseket, vétségeket és kiküszöböljük a munkakerüléseket, valamint egyéb lazaságokat.*

Az erdőfejlesztési határozat szellemében *tovább kell bővítenünk a természetbeni juttatásokat*. A dolgozókat az önköltségsökkentés terén *jobb és átfogóbb prémiumrendszerrel* is érdekeltté kell tennünk. A kialakított normarendszerünket tovább kell tökéletesíteni és biztosítani kell az igazságos bérezés szem előtt tartása mellett annak jelentős egyszerűsítését. A fokozottabb gépesítést és annak eredményességét *a gépi munkák bérezésének megjavításával* elő kell segíteni.

Mint látjuk, komoly, nehéz, de szép feladat áll előttünk, és ezt az erdészet fejlődése érdekében igyekszünk sikeresen megoldani.

EGYESÜLETI HÍREK

Március hó 22-én, a MEDOSZ székházában rendezett előadáson ünnepelte az egyesület központja felszabadulásunk tizedik évfordulóját. Az ünnepi előadást *Mosonyi István* alelnök vezette be, majd *Partos Gyula* elnök „A Magyar Erdészet Tíz Éve” címmel tartott előadásában ismertette részletesen a felszabadulásunk körülményeit és az azóta eltelt idő alatt elért eredményeket. Az eddig még soha nem látott mértékű fejlődés mellett rámutatott arra a hatalmas segítségre, amelyet a magyar erdészet a Szovjetuniótól kapott. Az előadást mintegy másfélszáz hallgató lelkes figyelme kísérte.

*

Nagysikerű klubesteket rendez a soproni egyesületi csoport, melyen a társas szórakozást összekötik a szakmai ismeretek bővítésével.

Igen nagy sikerűk és jelentőségük van ezeknek az összejöveteleknek, mert alkalmat ad a városban elhelyezett számos erdészeti intézmény közötti közvetlen kapcsolat kialakítására és fenntartására. A klubesték szakmai részén eddig *Tuskó László* technikai igazgató útibeszámolójára, valamint *Partos Antal* egyetemi adjunktus gépesítési előadására került a sor.

*

A sátoraljaújhelyi csoport márciusban tartott összejövetelén *Lámfalussy Sándor* egyetemi tanár tartott előadást „A felhasználás időszzerű kérdései” címen. Az előadó beszámolt az országos tapasztalatairól és az előző napi helyszíni bejárás alapján részletesen foglalkozott a helyi vonatkozásokkal is.

A veszprémi csoport március 21-én a litéri kopárokon tartott kopárfásítási tapasztalatcserét. A tapasztalatcsere vezetője *Hédeger István*, tudományos munkatárs volt. A tapasztalatcsere után a balatonalmádi mozihelyiségben 40 perces vetítés mutatta be képsorozaton a kopárok keletkezését, az eróziós tényezők hatását.

*

A szakmai továbbképzés keretében márciusban Nagykanizsán *Lámfalussy Sándor* egyetemi tanár tartott előadást a fa víztartalma, fűtőértéke és a fűledés kérdéseiről. Az esztergomi csoportnál *Mayer Antal* és *dr. Mihályi Zoltán* tartottak előadást.

*

A Budapesten és környékén szolgálatot teljesítő fiatal erdőmérnököket március 28-án hívta össze első ízben az Országos Erdészeti Egyesület vezetősége. Az első találkozón mintegy 25 fiatal erdőmérnök vett részt, *Partos Gyula*, az egyesület elnöke üdvözölte az egybegyűlteket, majd a továbbiakban szakmai beszélgetés folyt. Az összejevetel alkalmával a fiatalok egyhangúan arra a közös megállapodásra jutottak, hogy a klub-esteket havonként rendszeresítik. A klub-est szervezői teendőivel *Pásztor László*, *Kopasz Margit*, *Mátai Ibolya* és *Török László* tagtársakat bízták meg. A következő klubestén a gépésítésről és feltárásról lesz szó. Vita-vezetők: *Szepses László* és *Buzási László*.

A Borsod-Abaúj-Zemplén megyei csoport március 25-én rendezett ünnepségen emlékezett meg a magyar-szovjet barátságáról. Az ünnepséget *Szeremley Zoltán* nyitotta meg, majd *Fekete Gyula*, a főigazgatóság fásítási előadója tartott előadást „Az országfásítás jelentősége a népgazdaság szempontjából” címen. Az előadás után *Bisztika Géza* ismertette az országfásítás eddigi eredményeit, hibáit és azok tanulságait. Végül bemutatóra került a „Lombok alatt” című új fásítási propagandafilmmel.

Az ünnepségen mintegy 450-en vettek részt, képviseltette magát a városi párt-szervezet, a tanács, a DISZ, nagyobb miskolci vállalatok, iskolák. A megjelent fásítási felelősökre különösen a bemutatott film volt igen nagy hatással és a látottak, hallottak nyomán több értékes felajánlás is született.

*

A győri csoport gyérintési és tisztítási tapasztalatcserét rendezett a rábaközi erdőzet területén. Résztvettek rajta az erdőgazdaság dolgozóin kívül *dr. Magyar János* egyetemi tanár vezetésével a soproni főiskola erdőrendezési tanszékének dolgozóit, valamint a tanulmányi erdőgazdaság nyolc főnyi küldöttsége is. A tapasztalatcserén *Káráll János* csoporttitkár méltatta a magyar-szovjet barátság jelentőségét és felhívta a figyelmet arra a támogatásra, amit a Szovjetunió nyújtott a magyar erdőzetnek.

Megjelent az Erdészeti Tudományos Intézet közleményeinek 1954. évi 4. száma, az

ERDÉSZETI KUTATÁSOK

Tartalom: *Tury Elemér*: A szikes talajok erdőszeti osztályozása. — *Tóth Béla*: A sziki erdők alsó koronaszintje. — *Bokor Rezső*: Mykorrhizagombákkal történő talajoltások új agrotechnikai eljárása. — *Fuisz József*: A vetési magmennyiség meghatározása. — *Tallós Pál*: A pápakovácsi láprét növénytársulásai és fásítása. — *Apt Ödön*: Az 1954. évi cserebogárimágó irtási kísérletek. — *Lányi János*: A gyantászott erdeifenyő műszaki tulajdonságai. — *Szedzerjey Ákos* és *Vidra János*: A szarvas hántásának élettani oka és az ellene való védekezés.

SOMMAIRE

<i>Gy. Partos</i> : Dix ans de la sylviculture	145
<i>Gy. Riedl</i> : Le développement de l'utilisation forestière depuis la libération	147
<i>I. Danszky</i> : Dix ans du boisement et de la plantation d'arbres	152
<i>E. Mersich</i> : Quelques mots au sujet des constructions en surface de la sylviculture dans les dix ans passés	157
<i>G. Pankotai</i> : Dix ans de l'équipement routier	161
<i>P. V. Vasiliev</i> : Les questions de l'augmentation de la productivité de travail dans la sylviculture	165
<i>J. Sébor</i> : Dix ans de notre École Forestière	170
<i>R. Bokor</i> : Dix ans des recherches forestières	174
<i>I. Csabán</i> : Le développement de notre aménagement forestier depuis notre libération	177
<i>Gy. Dersi</i> : Le développement du calcul des salaires dans l'économie forestière ...	180

En couverture : *La haute cornue de l'Erdőkémia (l'Entreprise de Chimie Forestière) se met à travailler.*

En reverse : *Un lasso cable vidange dans l'exploitation de la vallée Senyő* (photo d'Eugène Zsabokorszky — cette photographie remporta le deuxième prix au concours photographique de „Dix ans de la sylviculture hongroise“).

AZ ERDŐ — Az Országos Erdészeti Egyesület kiadványa.

Felelős szerkesztő: KERESZTESI BÉLA, a mezőgazdasági tudományok kandidátusa.

Szerkesztőbizottság: BABOS IMRE a mezőgazdasági tudományok doktora, JABLÁNCZY SÁNDOR a mezőgazdasági tudományok kandidátusa, KÁLDY JÓZSEF, KOCSÁRDI KÁROLY,

LÁDY GÉZA, MADAS ANDRÁS, PÁRIS JÁNOS, SALI EMIL, TÖMPE ISTVÁN.

A szerkesztő helyettese: JEROME RENÉ, Technikai szerkesztő: AKOS LÁSZLÓ.

Felelős kiadó: A Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó Vállalat igazgatója.

Szerkesztőség: Budapest, V., Kossuth Lajos tér 11. Országos Erdészeti Főigazgatóság.

Kiadóhivatal: Budapest, V., Vécsey utca 4. Telefon: 122-790. MNB. fiókszám: 46.

Megjelent 1500 példányban. Előfizetési ára egy évre: 60 Ft, félévre 30 Ft. Megjelenik minden hónapban. Felelős kiadó: A Mezőgazdasági Könyv- és Folyóiratkiadó Vállalat igazgatója.

29637-689/2 - Révai-nyomda, Budapest, V., Vadász utca 16. (Felelős: Nyáry Dezső.)

